U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **P. Č.**, proti žalované **České advokátní komoře**, se sídlem Praha 1, Národní 16, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2012, č. j. 10 Ca 393/2009 - 72,

takto:

I. Řízení **se zastavuje.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 15. 11. 2012, č. j. 10 Ca 393/2009 - 72, zamítl žalobu na zrušení rozhodnutí předsedy žalované ze dne 26. 10. 2009, č. j. 2370/09. Tento rozsudek napadal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností, ve které se domáhal jeho „*kasace*“.

V řízení před městským soudem byl stěžovatel usnesením ze dne 8. 3. 2010, č. j. 10 Ca 393/2009 – 10, osvobozen od soudních poplatků. Podle § 36 odst. 3 *in fine* s. ř. s., se přiznané osvobození od soudních poplatků vztahuje i na řízení o kasační stížnosti. Usnesením ze dne 19. 2. 2013, č. j. 2 As 4/2013 – 11, nicméně Nejvyšší správní soud stěžovateli přiznané osvobození od soudních poplatků odňal a současně ho vyzval, aby ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto usnesení zaplatil soudní poplatek ve výši 5000 Kč, a aby ve stejné lhůtě předložil plnou moc udělenou advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti nebo aby ve stejné lhůtě prokázal, že má sám vysokoškolské vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Stěžovatel byl současně náležitě poučen o následcích nevyhovění této výzvy. Toto usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 27. 2. 2013. Stěžovatel v otevřené lhůtě zaslal zdejšímu soudu elektronickou cestou podání, ve kterém uvedl, že žádá o prodloužení lhůty, stanovené ve výzvě ze dne 19. 2. 2013, a to nejméně o šest měsíců. Uvedl, že hrozí zastavení přezkumu pro nezaplacení soudního poplatku, neboť jeho sociální poměry (které blíže nerozvedl) mu

neumožňují úhradu soudního poplatku najednou a během velmi krátké doby. Lhůtu k zaplacení soudního poplatku považuje (vzhledem ke svým poměrům) za zjevně krátkou, nesplnitelnou a zákonem nepředepsanou.

Podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), vzniká poplatková povinnost podáním kasační stížnosti; dle § 7 odst. 1 citovaného zákona se stal soudní poplatek za podání kasační stížnosti splatný okamžikem jejího podání. Soudní poplatek za kasační stížnost činí, dle položky 19 Sazebníku poplatků, který je přílohou zákona o soudních poplatcích, částku 5000 Kč.

Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích platí, že nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl původně osvobozen od soudních poplatků ze strany městského soudu, povinnost zaplatit soudní poplatek za řízení o kasační stížnost mu vznikla, až od právní moci usnesení, kterým mu bylo osvobození od soudních poplatků odňato, tj. ode dne 27. 2. 2013. Jak již bylo výše uvedeno, Nejvyšší správní soud současně s odnětím osvobození od soudních poplatků stěžovatele vyzval, aby zaplatil soudní poplatek v dodatečně stanovené lhůtě dvou týdnů a poučil ho i o následcích neuposlechnutí této výzvy. Stěžovatel usnesení převzal ve středu 27. 2. 2013, avšak ve stanovené lhůtě, která uběhla ve středu 13. 3. 2013, ani později, soudní poplatek nezaplatil (pro pravidla počítání lhůt viz § 40 s. ř. s.). Je tedy evidentní, že soudní poplatek nebyl ke dni vydání tohoto usnesení zaplacen a není tak splněna esenciální podmínka, za níž může řízení o kasační stížnosti proběhnout.

Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel ve stanovené lhůtě ani nedoložil zastoupení advokátem nebo své vysokoškolské právnické vzdělání, ve smyslu další podmínky kasačního řízení podle § 105 odst. 2 s. ř. s.

Podle § 47 písm. c) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon. S ohledem na uvedené skutečnosti zdejšímu soudu nezbylo, než řízení o kasační stížnosti zastavit.

Pokud jde o výše zmiňované podání stěžovatele ze dne 6. 3. 2013, kterým se domáhal prodloužení lhůty nejméně o šest měsíců, ani zde své osobní, majetkové a výdělkové poměry nijak nespecifikoval, a ve spojení s jeho nedbalým předchozím přístupem ke stanoveným procesním povinnostem (a to nejen v nyní posuzované věci) je tak otázkou, zda má na svých původních podáních ještě vůbec zájem, jaký jimi vlastně sleduje účel, a zda jeho přístup již nesklouzává k prostým obstrukcím a nehraničí se znevažováním soudu. Obecně totiž platí, že k projednání věci soudem musí podatel již ve svém vlastním zájmu soudu poskytovat předepisovanou součinnost. Pokud tak však ani přes řádné výzvy a poučení soudu opakovaně nečiní, neopodstatněně zatěžuje soud a sám maří průběh řízení, jehož se původně dovolával.

Podle obsahu je nicméně třeba stěžovatelovu žádost vyhodnotit jako žádost podle § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích. Podle citovaného ustanovení platí, že pro nezaplacení poplatku soud řízení nezastaví, *je-li nebezpečí z prodlení, v jehož důsledku by poplatníku mohla vzniknout újma, a poplatník ve lhůtě určené soudem ve výzvě sdělí soudu okolnosti, které toto nebezpečí osvědčují, a doloží, že bez své viny nemohl poplatek dosud zaplatit*. Požádá-li ten, kdo soudní řízení vyvolal, o nezastavení řízení a odložení poplatkové povinnosti až do rozhodnutí ve věci samé, a dojde-li taková žádost soudu ještě v rámci otevřené lhůty pro dodatečné zaplacení soudního poplatku, vzniká soudu povinnost posoudit důvodnost takové žádosti. Neuzná-li ji důvodnou, nic mu nebrání řízení pro nezaplacení soudního poplatku bez dalšího zastavit, jakmile marně uplyne i dodatečně stanovená lhůta pro tento úkon.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel zaslal výše uvedenou žádost v otevřené lhůtě, přistoupil Nejvyšší správní soud k posouzení její důvodnosti. Na základě podání žalobce a argumentů v něm uvedených, však neshledal žádné důvody uvedené v § 9 odst. 4 zákona o soudních poplatcích, které by zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku vylučovaly. Obecný a neodůvodněný odkaz na sociální poměry žalobce nelze považovat za okolnosti uvedené v § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích.

Závěrem je vhodné dodat, že tvrzení stěžovatele, dle kterého je lhůta dvou týdnů k zaplacení soudního poplatku v jeho případě zjevně krátká a nesplnitelná, je zcela neakceptovatelné. Předně je třeba zdůraznit, že v případě lhůty stanovené soudem se jedná o lhůtu dodatečnou – náhradní, neboť poplatek za kasační stížnost byl splatný okamžikem, kdy bylo stěžovateli odňato osvobození od soudních poplatků (zde 27. 2. 2013). Samotná délka lhůty je pak zcela standardní a odpovídá spíše horní hranici lhůty ke splnění této procesní povinnosti, jak vyplývá z ustálené rozhodovací praxe tohoto soudu.

Konečně pokud snad má být žádost stěžovatele o prodloužení lhůty vztažena i na lhůtu stanovenou pro předložení plné moci ad vokáta, Nejvyšší správní soud konstatuje, že se jí nezabýval, neboť jednak neobsahovala relevantní odůvodnění (odůvodnění se podle obsahu vztahovalo výlučně ke lhůtě pro zaplacení soudního poplatku), jednak proto, že se kasační řízení zastavuje z důvodu nezaplacení soudního poplatku a samostatné rozhodování o lhůtě k předložení plné moci advokáta by tak postrádalo smysl. Zbývá jen dodat, že v kontextu stereotypního procesního počínání stěžovatele v tomto i v řadě dalších soudních řízení, která vede, lze mít důvodně za to, že tento jeho postup lze považovat nikoliv za vážně míněnou žádost, nýbrž pouze za jednu z mnoha stěžovatelem vyvolávaných procesních obstrukcí.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť řízení bylo zastaveno.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. března 2013

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu